

Rigsdagstidende.

1851.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 338.

Anden Session.

88de Møde.

Onsdagen den 12te Februar.

(Fort.)

Oppermann: I det jeg ubbejder mig det høitærede Things Opmærksomhed for nogle faa Ord, jeg har at sige, skal jeg isorveien forsikre, at jeg ikke skal gaae ind paa Enkelthederne (Hør!), som jo ikke nu ere under Forhandling. Det vil af de Udtalelser, der have fundet Sted, være klart, at, medens Udvalget i dets Heelhed har Betænkkeligheder ved den foreliggende Lov, ere disse Betænkkeligheder dog ingenlunde de samme hos Udvalgets enkelte Medlemmer; ved nogle Betænkkeligheder er Udvalget rigtignok enigt, ved andre er der et Fleertal og et Mindretal, og der er maaskee nogle, hvor dette Mindretal endog indskrænker sig til et enkelt Medlem af Udvalget. Jeg antager, at man vil finde det ganske naturligt, at de Betænkkeligheder, jeg kunde have ved at tilraade Lovudkastet i dets nuværende Skikkelse, fornemmeligt hidrøre fra de Forandringer, der ere foretagne i det oprindelige Lovudkast, men disse Forandringer ere imidlertid ikke af den Natur, især ikke efter de Udtalelser, vi have hørt fra den ærede Finantsministers Side, at de kunne bringe mig til at stille noget Endringsforslag. Det, der vil opnaaes, naar denne Lov gaaer igjennem, er først og fremmest, at Arbeidet ved Bestyrelsen af Skovbruget bliver deelt paa en fornuftigere Maaade, og Savnet deraf er en af Hovedkilderne til de nu stedfindende Mangler. Forsaaavidt man har meent, at de nye Planers Løggelse burde gaae isorveien for en ny Organisation af Skovetaten, saa fremstaaer det Spørgsmaal om Prioriteterne, der ere af den Art, at det vil være vanskeligt at føre noget Nyt tilende; men det er naturligt, at det Spørgsmaal, om Sta-

tens nye Organisation har faaet en noget uheldigere Stilling derved, at det er kommen først; thi de Mangler, som nu klæbe ved Statens Skovbrug, ere for Diebliffet hverken tilstrækkeligt kjendte efter deres Omfang eller efter deres Natur. Et saadant tilstrækkeligt Kjendskab kan først fremkomme ved Forarbejderne til de nye Planer, men paa den anden Side kan jeg ikke Andet end finde de Grunde, Regeringen har anført for at lade Statens Omorganisation gaae isorveien, overveiede. Da nu Manglerne ved det nuværende Skovbrug ikke ere saaledes kjendte, at der har dannet sig en afgjort, sikker, almindelig Mening om dem, saa er det ganske naturligt, at der finder meget forskjellige Meninger Sted om, hvorledes man ved Statens Organisation bedst skal afhjælpe saadanne Mangler, og hindre deres Fremkomst i Fremtiden; og der vil ikke kunne fremkomme Enighed i dette væsentlige Punkt, før man har lært Manglerne nærmere at kjende. Det er derfor, at jeg ikke kan finde nogen Betænkkelighed ved, for min Person at tiltræde Lovudkastet, uagtet det snyder mange og meget vigtige Punkter ud i Fremtiden, navnlig den egentlige Organisation af det overordnede Tilsyn med Skovbruget og den endelige Bestemmelse af den Deel af Administrationen, som har med det daglige detaillerede Tilsyn med Skovarbejderne at gjøre; men jeg troer, at Regeringen ved dette Lovudkast vil faae saa tilstrækkelig fri Haand, at den vil være istand til at sætte et bedre Skovbrug igang, og det vil da bedst vise sig, om det oprindelige Lovudkast eller de mange forskjellige Meninger, der mod samme have gjort sig gjeldende, have ramt det Rette. Med Hensyn til de nye Planers Løggelse, deler jeg Ordføreren's Betænkkeligheder ved den Form, § 3 i Lovudkastet nu har faaet;